

"Cum historia pro securitate!"

**SZEMERE BERTALAN
MAGYAR RENDVÉDELEM-TÖRTÉNETI
TUDOMÁNYOS TÁRSASÁG**

☒ : H-1037 Budapest, Haránt utca 12.

☎ : (+36/06-1) 250-6199 ; @ : paradi.jozsef@gmail.com

Web: <http://www.szbmrtt.atw.hu>

A körlevelek megtalálhatók a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság honlapján

Tárgy: Emlékoszlop helyreállítása

**KÖRLEVÉL
(2016-214)**

Tisztelt Tagtársaim, Kedves Szimpatizánsok!

Ezúton tájékoztatlak Benneteket arról, hogy a magyarországi nemzeti történelmi emlékhelyek új szintérrrel gyarapodtak.

A hazájukat szerető, nemzeti múltunkat tisztelő magyar emberek spontán kezdeményezése nyomán és tevékenysége eredményeként ismét felállításra került Zamárdiban az 1929-ben bűnözők által meggyilkolt RÉTI Flórián csendőr tiszthelyettes 1931-ben létesített emlékoszlopa.

Zamárdi idősebb lakosai emlékeztek arra a csendőr emlékoszlopra, melyet a II. világháború után már ledöntve láthattak és amelynek a környékén gyakran játszottak. TARR Péter a helyi általános iskola igazgatója — két barátja segítségével — a hajdani csendőr emlékoszlop feltételezett területét 2014 elején oly módon vizsgálták át, hogy kihelyezett betonvasakkal végigszurkálták a környéket. Kísérletüket rész siker koronázta, mivel — hozzávetőlegesen 1 méterrel a talajszint alatt — az emlékoszlop talpazatát és alsó elemét sikerült megtalálni. Az első lelet feltárása után mintegy fél évvel később TARR János — TARR Péter édesapja — a Zamárdi mellett húzódó vasútvonal fejlesztésén dolgozó munkagépek tevékenységi területén fedezte fel az emlékoszlop hiányzó részének a föld alól kikandikáló csücskét. TARR Péternek és lelkes csapatának az utolsó pillanatban sikerült megmenteni a csendőr emlékoszlop még hiányzó részét.

Az emlékoszlopot — az eredeti felállítási helyének a szomszédságában — az Egyesület Zamárdiért társadalmi szervezet közadakozásból állította helyre. Az emlékoszlopot eredetileg is Zamárdiban a gyilkosság színhelyén állították fel, az áldozatot pedig Köröshegyen temették el. Az emlékoszlop ünnepélyes felavatására — az első felavatása után 84 évvel — 2015 tavaszán került sor. A helyreállított csendőr emlékoszlopot KOCSI György plébános áldotta meg.

A Zamárdiban másodjára felállított emlékoszlop jól példázza azt a magyarországi közhangulatot, hogy az emberek döntő többségét már kevésbé érdeklik a nemzeti történelmünket politikai preconcepciók mentén magyarázók érvelései, hanem az eredeti értékekhez szeretnének visszatérni, ami a rendvédelem terén hatékonyan működő rendvédelmi testületet és magas színvonalú közbiztonságot jelent az ország teljes területén minden lakos számára. E kívánatos helyzetet a magyar vidéken létrehozó és fenntartó hajdani rendvédelmi testület a Magyar Királyi Csendőrség volt, melynek a személyi állományába tartozó járőrvezetőnek a köz érdekében teljesített szolgálata során az élete elvesztéséhez vezető kötelességteljesítése előtt tisztelgett a kései utókor Zamárdiban.

Az emlékmű helyreállítása kapcsán azonban óhatatlanul felmerül egy másik gondolat is, nevezetesen miért maradt ki e folyamatból a szaktárca? A 2015. évi állami költségvetés kiadási főösszege 17 338,126 milliárd forint volt. A belügyi tárca 2015. évi kiadás pedig 518 milliárd forintot tett ki. Ugyanebben az évben a honvédelmi tárca 260 milliárd forintot költött. A belügyi költségvetés tehát hozzávetőlegesen a honvédelmi költségvetés kétszerese volt. A belügyi költségvetés a teljes magyar állam költségvetésének mintegy 2,98 %-át tette ki 2015-ben. A honvédelmi tárca a teljes magyar költségvetés 1,49 %-át alkotta csupán, mégis fenntartja a Hadtörténelmi Intézetet és Múzeumot, amely a magyar hadtörténelem könyvtárát, levéltárát és múzeumát üzemelteti, továbbá — a *Hadtörténelmi Közlemények* című folyóirat formájában — tudományos színvonalú szaklapot publikál. A Hadtörténelmi Intézetet és Múzeum hozzávetőlegesen mintegy 100 főnyi személyzetet foglalkoztat, köztük a magyar hadtörténelem kutatása által tudományos fokozatokat szerzett nemzetközi hírnevű tudósokat. Emellett a tárca a trianoni határokon belül és azon túl, sőt a Kárpát-medencén kívül is ápolja a katonasírokat, azokról nyilvántartást vezet stb. Hogyan lehetséges az, hogy a II. világháború előtti időszak rendvédelmének az időszakára a belügyi tárca figyelme nem terjed ki és egyáltalában a belügyi tárcának a rendvédelmi hivatástörténet gondozására hivatott szervezetei, úgynevezett múzeumai — a katasztrófa-történeti múzeum kivételével — csupán hivatásuk paródiájára alkalmasak az általuk megtestesített szellemi kapacitás és költségvetés tekintetében egyaránt. Vajon miért nem rendelkezik a belügyi tárca a polgári magyar állam kezdetéig, azaz a kiegyezésig visszanyúlóan olyan nyilvántartással, amely tartalmazza a magyar rendvédelmi testületek személyi állományának a rend védelme érdekében életüket áldozó tagjai elhalálozási helyét és körülményeit, síremlékei feltalálási helyét stb.

Úgy gondolom, hogy a magyar rendvédelemben is annak a magyar társadalomnak a tagjai tevékenykednek, mint a honvédelemben, illetve ugyanúgy a magyar társadalom részét képezik, mint Zamárdi lakosai. Vajon miféle fortélyos félelem köti gúzsba a magyar állam rendvédelmi szakterületének a munkatársait, amely megakadályozza őket abban, hogy nemzeti történelmünk polgári magyar államának időszakát a magyar rendvédelem-történet gondozandó részének tekintsék.

Álláspontom szerint a rendszerváltás után több mint 1/4 évszázaddal már ideje volna a belügyi tárcánál is szakítani azzal a pártállami nézet-maradvánnyal, mely szerint nemzeti történelmünk egyes időszakait a gondoskodás körén kívül helyezik, még akkor is ha ennek a jelenségnek napjainkban már elsősorban feltehetően nem politikai preconcepciókból fakadó okai, hanem kényelemszeretet és a karrierek megrázkódtatásoktól való féltése állhat.

Összességében ilyen helyzetben — amikor a magyar állam illetékes alrendszere közömbösséget mutat az 1945 előtti szolgálati halottak emlékének ápolása iránt — különösen tiszteletre méltó Zamárdi lakosainak azon nemes és önzetlen gesztusa, amellyel a településükön meggyilkolt csendőr emlékéét ápolják.

Megítélésem szerint az állami kítüntetések adományozóknak illő volna a magyar rendvédelem-történet egyik emlékhelyét társadalmi munkában és közadakozással helyreállító csoport tagjait elismerésben részesíteni. Bízom abban, hogy erre előbb-utóbb sor fog kerülni!

Mindazok akiket a RÉTI Flórián emlékoszlopának a témája érdekel és arról részletesebb tájékoztatást igényelnek, rendelkezésükre áll a *Csendőrségi Lapok* vonatkozó cikkei www.csendor.com

- A véres könyv. XIX.évf. (1929) 15.sz. 443-445.p. ;

- RÉTI Flórián emlékoszlopának és siremlékének leleplezése. XXI.évf. (1931) 15.sz. 415.p.

- A Magyar Királyi Csendőrség Emlékalakjának mérlege 1935. évről. XXVI.évf. (1936) 10.sz. 301.p.

továbbá

<http://www.sonline.hu/somogy/kezdet/megvilkolt-csendor-emlekoszlopa-kerult-elo-a-vasutepitessel-665104>

valamint

<http://www.roncskutatas.hu/node/16797>

és

<http://www.roncskutatas.hu/node/17834>

Nemzeti Rendvédelem-történetünk művelése érdekében kifejtett tevékenységetekhez további sikereket kívánok!

Budapest, 2016. VIII. 10.

Dr. PARÁDI József
a társaság elnöke

Az 1929. V 10-én Balatonzamárdi határában gonosztevők által megölt RÉTI Flórián tiszthelyettes emlékköve. A gyilkosság az országútnak az emlékkövet átellenben fekvő szélén történt, oda azonban az emlékkő nem volt elhelyezhető.

Forrás! *Csendőrségi Lapok*,
XXVI.évf. (1936) 10.sz. 304.p.

RÉTI Flórián
2015-ben, Zamárdiban helyreállított emlékoszlopa

Forrás !

http://www.tarrkamilitaria.hu/targyreszlet.php?tt_sorsz=345